UNIVERSITETET I BERGEN
Det juridiske fakultet

Styre: Fakultetsstyret ved Det juridiske fakultet
Styresak: 18/14
Møtedato: 18. mars 2014
Journalnummer: 14/2896

ORIENTERINGS- OG REFERATSAKER

a) Protokoll fra Studieutvalget
Protokoll fra møte 14.02.14 følger vedlagt

b) Protokoll fra Forskningsutvalget
Ingen protokoll

c) Protokoll fra Tilsettingsutvalget
Ingen protokoll

d) Utlysningstekster
Utlyst stilling som konsulent (vikariat) knyttet til stabs- og forskningsseksjonen (14/1563). Utlysningstekst følger vedlagt.

e) Personalia

- Silje Fjærestad-Tollefsen er tilsatt som førstekonsulent i studieseksjonen i perioden 01.03. til og med 31.08.14

f) Oppnevning av komiteer
Oppnevning av bedømmelseskomite (2010/12637) for vurdering av søknad fra Torger Kielland om vurdering av ph.d.-avhandlingen «Patentering av informasjonsteknologiske oppfinnelser». Komiteen består av Professor Tore Lunde, Universitetet i Bergen (leder), Professor Marcus Norrgård, (Helsingfors Universitet) og Advokat Are Stenvik (BAHR).

g) Godkjenning av avhandling og oppnevning av opponenter
Innstilling til ph.d-grad Ellen Lexerød Hovlid 2012/10961 og brev til komiteen følger vedlagt.
Innstilling til ph.d-grad Steinar Fredriksen 2012/218 og brev til komiteen følger vedlagt.

h) Orientering om oppstart av utredning av ny studieordning ved Det juridiske fakultet og mulige konsekvenser for fagene som inngår i Examen philosophicum
Vedlagt brev til Det humanistiske fakultet datert 19.02.14

i) Høring- Forslag til forskrifter til ny lov om forvaltning av alternative investeringsford
Vedlagt brev fra universitetsdirektøren datert 20.02.14. Høringsnotatet er i vedlagt i den elektroniske utsendingen av styresakene.

j) Søknad om tillatelse til å inneha bistilling
Terje Einarsen har fått innvilget søknad om å inneha inntil 20% bistilling som advokat for advokatfirmaet Humlen@Rieber-Mohn med virkning fra 01.02.14.

Asbjørn Strandbakken
Dekan

Øystein L. Iversen
fakultetsdirektør

12.03.14
EVA

a)

Protokoll fra møte i Studieutvalget ved Det juridiske fakultet

Fredag 14. februar 2014 kl. 12:00 – 12:55.
Møterom 448 (JusII)

Til stede:
Asbjørn Strandbakken (leder)
Magne Strandberg (a)
Jan-Ove Færstad – vara for Anneken Sperr (a)
Maria Vea Lund (b)
Eli Tjernadsen - vara for Kjersti Bakke Sørensen (c)
Peder Karijord (d)
Emilie Melbø Kristoffersen (d) – oppnevnt v/fullmaktsvedtak (utsendt)

Forfall: Anneken Sperr, Kjersti Bakke Sørensen.

Sekretær: johanne.spjelkavik@jurfa.uib.no

Neste møte: Tirsdag 11. mars 2014, kl. 09:15

Sak 7-14	Orienteringssaker
1	Protokoll fra SU 21. januar. Godkjent på sirkulasjon 24. januar. ***OBS – ekstern lenke – må lastes ned separat.***
2	Fullmaktsvedtak a) JUS134 Rettshistorie og komparativ rett. Mindre endring med hensyn til avvikling av obligatoriske arbeidskrav b) JUS135 Rettsstat og menneskerettigheter. Endring i oppgavestrukturen gjeldende bare våren 2014. Fullmaktsvedtakene fås ved henvendelse til Johanne.spjelkavik@jurfa.uib.no De publiseres også sammen med innkallingen på Studieutvalgets nettside: http://www.uib.no/jur/om-fakultetet/styrer-og-utvalg-ved-det-juridiske-fakultet/studieutvalget/innkallinger-og-protokoller-2013
3	Ref sak 1/14 – 5: Studentundersøkelsen 2013 (fra UiB). Studieutvalget ba om en forenklet framstilling, den er vedlagt her. Konkret om oppfølging av tilbakemeldinger som tidligere er gitt: Mer oppmerksomhet rundt Kvalitetsbasen vil ventelig hjelpe noe – der fins kursrapporter som dels forklarer og begrunner oppfølging som har vært gjort, evt. hvorfor det ikke har vært gjort. Fakultetet vil forestå en samlet oppfølging av studentundersøkelsen og NOKUTs studiebarometer.
4 2011/13679-33	NOKUTs undersøkelse av UiBs kvalitetssikringssystem: Sakkyndigrapport januar 2014. Se særlig *konklusjon* og *råd for videre utvikling*, kapittel 4 og 5, på side 34 og 35 i notatet her.
5	NOKUTs studiebarometer er publisert. Interaktiv presentasjon fins her: http://studiebarometeret.no/ Her vedlegges en kort presentasjon av hovedfunnene for de tre juridiske fakultetene samt NOKUTs egen presentasjon av undersøkelsen. Fakultetet vil forestå en samlet oppfølging av studentundersøkelsen og NOKUTs studiebarometer.
6	Vedtak i Den sentrale klagenemnden samt dommer fra Bergen Tingrett og Oslo Tingrett 7. november 2013: • Sak 66/13: Klage over terminering av studierett (2013/101). Medhold. • Sak 61/13: Fuskesak; ulovlig innarbeidelse i lovlig hjelpemiddel (2013/9027). Annullering + utestengelse ca ½ semester. 12. desember 2013: • Sak 75/13: Fuskesak; ulovlige hjelpemidler til skoleeksamen (2013/11765). Henlagt. (Ikke grovt uaktsomt.) Tingrettsdommer Dommene er publisert i Lovdata. • Bergen Tingrett 29. november 2013:

Staten frifunnet. Institusjonens regler som definerer eksamen til å begynne når bokkontrollen begynner, er forsvarlig hjemlet. Det var grovt uaktsomt å ikke gjennomføre kontroll av det han la fram til bokkontrollen. TBERG-2013-68297 (Dommen er påanket.)

- Oslo Tingrett 19. desember 2013:
  Staten frifunnet. Institusjonens regler som definerer eksamen til å begynne når bokkontrollen begynner, er forsvarlig hjemlet. Det var grovt uaktsomt å ikke gjennomføre kontroll av det han la fram til bokkontrollen. TOSLO-2013-104136.

Vedtakene publiseres ikke, men er tilgjengelig her http://vedlegg.uib.no/?id=5a05f2e1540cacf831a96292770b65fe i 30 dager fra 5. februar.

7	Evaluering av arbeidsgruppeledere. Fakultetet iverksetter tiltak for å gjennomføre en studentevaluering av arbeidsgruppelederne i løpet av våren 2014. Studieutvalget vil bli orientert når resultatet foreligger.
8 2014/922-2	Utdanningsutvalgets møte 20. november 2013. Protokoll.
9	I sitt møte i januar 2014 ba Studieutvalget om en oversikt over emner som har levert oppdaterte læringsmål i henhold til kvalifikasjonsrammeverkets terminologi. Studieutvalget ber om at de læringsmålene som ikke er oppdatert, følges opp.

JUS111 Forvaltningsrett I	MANGLER
JUS112 Arve- og familierett	OK
JUS113 Kontraktsrett I	MANGLER
JUS114 Juridisk metode	MANGLER (ny kursansvarlig)
JUS121 Norske og internasjonale rettslige institusjoner	MANGLER (men er allerede nær målsetningen)
JUS122 Erstatningsrett	OK
JUS123 Forvaltningsrett II	MANGLER
JUS124 Tingsrett	OK
JUS131 Kontraktsrett II	OK (var OK fra før)
JUS132 Pengekravsrett	MANGLER
JUS133 Rettskilde- og metodelære	OK
JUS134 Rettshistorie og komparativ rett	OK
JUS135 Rettsstat og menneskerettigheter	MANGLER (men er allerede nær måletningen)
JUS241 Strafferett	MANGLER
JUS242 Rettergang	OK
JUS243 Allmenn formuerett	OK

8/14	**Saker til drøftelse/høring/uttalelse**
1 ***SU uttaler***	JUS131 Kontraktsrett II Kursrapport og referat referansegruppemøte. Referatet og rapporten tas til orientering. Det er ønskelig at merknadene fra referansegruppemøtet kommenteres nærmere – enten ved at det pekes på konkrete tiltak, eller ved at det begrunnes hvorfor endringer ikke bør/skal/vil skje. Studieutvalgets leder får fullmakt til å gjennomgå alle veiledningene til storgruppelederne.
2 ***SU uttaler***	JUS124 Tingsrett Kursrapport. Rapporten tas til etterretning. Studieutvalget ser positivt på at det tas sikte på å innarbeide merknader fra referansegruppemøtet i neste års kursavvikling.
	Vedtakssaker
Sak 9-14	Flytte enkelte spesialemner fra vårsemester til høstsemester. Forslag fra kursansvarlige og studieadministrasjonen.
Vedtak	JUS258-2-B Competition Law og JUS285-2-A EU and EEA Public Procurement Law flyttes fra vårsemesteret til høstsemesteret.
Sak 10-14	JUS113 Kontraktsrett I Tilleggslitteratur. Forslag fra kursansvarlig Johan Giertsen.
Vedtak	Listen over tilleggslitteratur i JUS113 Kontraktsrett I endres som foreslått.
Sak 11-14	JUS242 Rettergang: Oppdatete læringsmål. Forslag fra kursansvarlig Ørnulf Øyen og Magne Strandberg.

Vedtak	Læringsmål for JUS242 Rettergang vedtas som foreslått.
Sak 12-14	JUS243 Allmenn formuerett Oppdaterte læringsmål og kursomtale. Forslag fra kursasnvarlig Hans Fredrik Marthinussen.
Vedtak	Læringsmål og kursomtale for JUS243 Allmenn formuerett vedtas som foreslått.
Sak 13-14	JUS399 Masteroppgave. Tilføyelse i emnebeskrivelsen om obligatoriske arbeidskrav.
Vedtaksforslag	Etter avsnittet om obligatorisk workshop i emnebeskrivelsen for JUS399 gjøres følgende tilføyelse: "Bestemmelsen i § 2-4 nr 3 om at 25 % avvik fra full deltakelse i obligatoriske arbeidskrav aksepteres, gjøres ikke gjeldende for masteroppgave."
Sak 14-14	JUS113 Kontraktsrett I: Kursansvarlig ber om tillatelse til å planlegge og gjennomføre fire timer forelesning utover "rammen" på 16 timer. Han vil ikke føre timene i regnskapet.
Vedtak	Studieutvalget finner ikke grunnlag for å motsette seg et slikt initiativ som en midlertidig ordning, men presiserer at det er en forutsetning at det finnes tid og rom til den ekstra undervisningen som ikke legger hindringer for annen undervisning ved fakultetet.
15-14	JUS261-2-A Konfliktmekling. Forslag fra emneansvarlig Camilla Bernt om å flytte emnet til våren 2015 for studieåret 2014/2015.
Vedtak	Undervisning og eksamen i JUS261-2-A flyttes til våren 2015 for undervisningsåret 2014/2015.

Asbjørn Strandbakken
Leder

Johanne Spjelkavik
Sekretær

d)

Universitetet i Bergen

Fakultetsadministrasjonen

UNIVERSITETET I BERGEN (UiB) er eit internasjonalt anerkjent forskingsuniversitet med over 14 000 studentar og vel 3500 tilsette ved seks fakultet og Universitetsmuseet. Universitetet er lokalisert midt i hjartet av Bergen. Det viktigaste bidraget universitetet gjev til samfunnet er framifrå grunnforsking og utdanning med ei stor fagleg breidd.

Konsulent (vikariat) ved Det juridiske fakultet

Ved administrasjonen for Det juridiske fakultet er det ledig eit vikariat som konsulent.
Stillinga er knytt til stabs- og forskingsseksjonen ved fakultetet, og den som vert tilsett vil ha arbeidsoppgåver knytt både til rekneskap/økonomi og administrativ støtte ved seminarer og konferanser.

Stabs- og forskingsseksjonen er ein av to administrative seksjonar ved fakultetet, der studieseksjonen er den andre. Seksjonen tel i dag 12 personar og har ansvar for administrative oppgåver knytt til forsking og forskarutdanning (i samarbeid med det vitskaplege personalet), HR, økonomiforvalting og infrastruktur. Fakultetet har stor aktivitet på forskingsfronten, og seksjonen arbeider kontinuerleg med å tilpasse sine arbeidsformer og organisering til dette.

Arbeidsoppgåver

- fakturabehandling
- reiseoppgjør
- rekneskapsrapportering
- administrativ støtte og oppfølgjing av seminar og konferanser ved fakultetet
- andre administrative oppgåver etter behov

Kvalifikasjoner

- høgre utdanning på bachelornivå. Manglande formell utdanning kan kompenserast med relevant praksis kombinert med etter- og vidareutdanning
- god kjennskap til og erfaring med rekneskaps- og budsjettarbeid
- administrativ erfaring, gjerne knytt til gjennomføring av prosjekt og seminarer
- evne til å uttrykke seg godt munnleg, og til å uttrykke seg godt skriftleg på både bokmål og nynorsk
- evne til å uttrykke seg godt skriftleg og munnleg på engelsk er ein føremon

Vi ynskjer oss deg som

- er ansvarsbevisst og tek initiativ
- kan arbeide målretta, effektivt og sjølvstendig
- har evne til å prioritere og halde orden i fasar med mykje å gjere
- har gode kommunikasjons- og samarbeidsevner
- er løysingsfokusert
- likar å yte service på alle nivå i organisasjonen

Vi legg vekt på

- personlege eigenskapar og kvalifikasjonar som er naudsynte for stillinga
- kjennskap til universitetssystemet og / eller offentleg forvaltning

Vi kan tilby

- ein stilling med allsidige oppgåver
- eit aktivt, godt og inkluderande arbeidsmiljø
- fleksitidsordning

Løn etter lønssteg 42-47 (konsulent kode 1065/LR17), etter kvalifikasjonar og tenesteansiennitet. For spesielt godt kvalifiserte søkjarar kan høgare løn vurderast.

Utfyllande opplysningar om stillinga kan ein få ved å vende seg til:
Seksjonssjef Birgit Falch , tlf. 55 589560, e-post Birgit.Falch@jurfa.uib.no.

For nærare informasjon om Det juridiske fakultet, sjå http://www.uib.no/jur

Den statlege arbeidsstyrken skal i størst mogleg grad spegle mangfaldet i befolkninga. Det er difor eit personalpolitisk mål å få ei balansert alders- og kjønnssamansetjing og rekruttere personar med innvandrarbakgrunn. Personar med innvandrarbakgrunn vert oppmoda om å søkje stillinga.

Den som vert tilsett må rette seg etter dei retningslinene som til kvar tid gjeld for stillinga.

Søknad og CV skal sendas elektronisk via linken «Søk denne stilling» til Universitetet i Bergen. Kopi av vitnemål og attestar skal berre sendast dersom du får melding om det.

Opplysningar om søkjaren kan bli gjort offentlege sjølv om søkjaren har oppmoda om ikkje å bli ført opp på søkjarlista. Dersom oppmodinga ikkje blir teken til følgje, skal søkjaren varslast om dette.

Søknadsfrist: 23.02.2014

Søknaden skal merkast: 2014/1563

Jobbnorge-ID: 99946, Søknadsfrist: 23.02.2014, Intern ID: 2014/1563

9)

UNIVERSITETET I BERGEN
Det juridiske fakultet

Professor Benedikte Moltumyr Høgberg, Universitetet i Oslo
Professor Sten Schaumburg-Müller, Aarhus Universitet
Professor Ørnulf Rasmussen, Universitetet i Bergen

Deres ref	Vår ref	Dato
	2012/10961-MAMY	13.02.2014

Ph.d.-graden Ellen Lexerød Hovlid

Dekanus har på fullmakt 13.2.2014 fastsatt følgende:

I samsvar med enstemmig innstilling fra den sakkyndige komiteen er Ellen Lexerød Hovlids avhandling "Vern av privatlivets fred – med særlig fokus på kjente personers vern mot offentliggjøring av private forhold i redaktørstyrte medier" funnet verdig til å forsvares for ph.d.-graden.

Som opponenter har fakultetet oppnevnt:
Professor Benedikte Moltumyr Høgberg som førsteopponent
Professor Sten Schaumburg-Müller som andreopponent

Vennlig hilsen

Asbjørn Strandbakken
dekan

Christine Stoltz Olsvik
fung. fakultetsdirektør

Telefon 55580000
postmottak@uib.no
Internett www.uib.no
Org no. 874 789 542

Det juridiske fakultet
Telefon 55589500
Telefaks 55589510
post@jurfa.uib.no

Postadresse
Postboks 7806
5020 Bergen

Besøksadresse
Dragefjellet, M.
Lagabøtespl. 1
Bergen

Saksbehandler
Mari Myren
55584986

Innstilling til Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen, fra komité for bedømmelse av Ellen Lexerød Hovlids avhandling for Phd- graden.

1. Komiteens oppnevning, mandat og arbeid.

Ellen Lexerød Hovlid søkte i brev av 04. september 2013 om å få fremstille seg til prøve for Ph.d – graden på avhandlingen *"Vern av privatlivets fred – med særlig fokus på kjente personers vern mot offentliggjøring av private forhold i redaktørstyrte medier."*

Dekanus ved Det juridiske fakultet oppnevnte ved brev av 19. september 2013 følgende komité til å bedømme avhandlingen, prøveforelesningen og forsvaret av avhandlingen:

Professor Benedikte Moltumyr Høgberg, Universitetet i Oslo
Professor Sten Schaumburg – Müller, Aarhus Universitet
Professor Ørnulf Rasmussen, Universitetet i Bergen (leder)

Komitéens medlemmer har vurdert avhandlingen og kommunisert på epost. Den 25. november ble Dekanus ved Det juridiske fakultet orientert ved epost om at komiteen mener avhandlingen kan forsvares for Ph-d- graden.

2. Bedømmelsesgrunnlaget.

Til grunn for komitéens vurdering ligger Forskrift for graden philosophiae doctor (Ph.d) ved Universitetet i Bergen, vedtatt av styret for Universitetet i Bergen den 20.06.2013. Det vises videre til Retningslinjer for de juridiske fakulteter ved Universitetet i Bergen og Universitetet i Oslo, vedtatt av styret for Det juridiske fakultet i Bergen, den 04. 09.2007.

Retningslinjene angir i pk 5 (s 5-9) kriterier for vurdering av en avhandling. Komitéen viser til disse, og peker på at det forventede omfang av en slik avhandling er mellom 200 og 400 sider. Generelt om kvalitetskrav, sier retningslinjene:

"Doktorgrad er den høyeste akademiske grad, og utgjør et av de viktigste grunnlag for tilsetting i høyere vitenskapelige stillinger. Det må derfor stilles høye krav til en doktorgradsavhandling, både når det gjelder omfanget av de undersøkelser som har vært utført, og med hensyn til metodebeherskelse, analytisk nivå og fremstillingsevne.

Doktoravhandlingen skal være doktorandens "svennestykke". Det skal vise at doktoranden har evne til rettsvitenskapelig forskning på det nivå som kreves i en universitetsstilling. Det kan ikke forventes at stipendiatene under doktorgradsutdannelsen frembringer den bredde og dybde i rettsvitenskapelig produksjon som kreves for professorkompetanse."

Det fremgår videre av Retningslinjene at komitéen særlig skal vurdere valget av emne, selvstendigheten i arbeidet og utviklingen av ny kunnskap, om avhandlingen holder en

internasjonal standard mht vitenskapelig metode, om resultatet er publiserbart, og avhandlingens innhold og fremstillingsform.

3 Om avhandlingen

Avhandlingen er på 371 sider inklusive registre og innholdsfortegnelse på 33 sider. Den er inndelt i fem deler.

Del I, Introduksjon, er på 80 sider. Denne del gir en oversikt over emnet, avhandlingens struktur, metodiske problemer, og en behandling av verdimessige spørsmål knyttet til offentliggjøring av private forhold. Introduksjonen er godt skrevet, og får på en oversiktlig måte frem avhandlingens tema og metode.

Avhandlingens tema er hvor langt vernet av privatlivets fred rekker som skranke for offentliggjøring av private forhold. Studien avgrenses til vern av kjente personer og til offentliggjøring i redaktørstyrte medier. Rettskildemessig tar avhandlingen utgangspunkt i straffeloven § 390 og EMDs praksis vedrørende EMK art 8. Avhandling har primært et rettsdogmatisk fokus.

Tema for avhandlingen er velvalgt og godt avgrenset. Avgrensningen er klar og entydig. Det har både rettsvitenskapelig og praktisk verdi i et mediepreget samfunn å behandle dette emnet. Det er ikke tidligere behandlet på en så systematisk og bred måte i norsk rettsvitenskapelig litteratur. Den rettsdogmatiske tilnærming fungerer derfor godt.

Hovlid har avgrenset avhandlingens emne mot offentliggjøring av personlige opplysninger i andre sammenhenger enn redaktørstyrte medier. Det kan reises spørsmål om hvor hensiktsmessig avgrensningen er. Avhandlingen viser at det er publisering av tekst og eller bilder i redaktørstyrte aviser og magasiner/ukeblader som er studieobjektet. Offentliggjøring av personlige opplysninger om andre, i tekst og eller bilder, og som har et krenkelsespotensial, skjer i dag i stort omfang i sosiale medier uten redaktørstyring, og dessuten gjennom utgivelse av bøker med nærgående omtale av eksisterende personer.

Videre kan det spørres om reglene om vern av kjente personer er prinsipielt annerledes enn vern av ikke-kjente personer, og således om avgrensningen som er foretatt har betydning for den rettslige avklaring. Hovlid bruker ofte og inngående "Plata-dommen" i Rt 2008 s 489 og "Lokalhistorie-dommen" i Rt 2010 s 258 som rettskilder. Ingen av disse sakene angikk kjente personer. Det kunne vært problematisert hvorvidt de rettsnormer Hovlid tar sikte på å presisere egentlig når lenger enn hennes emne gir grunn til å tro, og om hennes grensedragning baseres på kilder som primært relaterer seg til andre typetilfelle enn dem hun opplyser å ville behandle.

Avhandlingen gjør (s 33) et behandlingsmessig strukturelt skille mellom "inngangsvurdering" og "krenkelsesvurdering eller avveining mot ytringsfriheten", og begrunner dette nærmere (kap 1.2.2). Med "krenkelsesvurdering" siktes til selve avveiningen av hensyn for vern mot hensyn for publisering. Med "inngangsvurdering" siktes til de øvrige vilkår i § 390, at det må gjelde en offentlig meddelelse, om privatlivet, til en i prinsippet vernet person. Sagt annerledes: Krenkelsesvurderingen skal avklare når der er rettslig vern om privatlivet. Avhandlingen bygges opp etter et slikt skille. Del II behandler "Inngangsvurderingen" og Del IV "Avveiningen mot ytringsfriheten". Hovlid har her gjort et godt grep, ved at hun skiller

mellom de ulike former for vurderinger som er gjort. Dette lar seg i noen grad utlede av praksis fra EMD og norske og tyske domstoler, men tydeliggjøres gjennom Hovlids arbeid.

Komiteen er imidlertid usikker på om en slik systematikk er optimal. Avhandlingen får en Del III "Straffrihetsgrunner. Særlig om samtykke.", som ikke helt enkelt lar seg rubrisere inn i hovedsystematikken. Det kan spørres om hvor samtykke egentlig hører hjemme i analysen; som et avgjørende element som fører til en innskrenkende tolkning av § 390 slik at "inngangsvilkår" ikke foreligger – eller om det blir bestemmende for avveiningen, altså selve krenkelsesvurderingen. Systematikken fører også til at et sentralt begrep; sensitivitet, blir behandlet både under Del II (kap 5, over 44 sider) og i Del IV (kap 7.2 over 10 sider).

Del I har videre et eget kapittel om "metodiske problemstillinger". Her vises at avhandlingen også vil behandle praksis fra EMD og fra tyske domstoler. EMD er en relevant, nødvendig og god kilde i et slikt prosjekt. Å bringe inn tysk praksis – og å sette denne i kontrast til EMD-praksis, gir avhandlingen et løft. At doktoranden velger å sette lys på spesielt tysk praksis, og ikke generelt ulik nasjonal praksis innenfor EMDs jurisdiksjonsområde, er også naturlig siden sentrale kilder i avhandlingen er EMD- dommer som nettopp overprøver tyske rettsavgjørelser. Dette gjelder spesielt de såkalte Caroline- dommene, som er fremtredende i avhandlingen.

På enkelte punkter skulle komiteen gjerne sett at avhandlingen hadde et bredere kildetilfang og en problematisering av § 390 sin funksjon i et bredere vurdert privatlivs-vern. Det finnes til dels omfattende rettskildemateriale utenfor § 390 med tilhørende utfyllende kilder. Det kunne også vært fremhevet i Del I kap 3; "Offentliggjøring av private forhold i verdiperspektiv" at § 390 bare regulerer en del av privatlivs-vernet. Bak et rettslig privatlivs-vern ligger politiske prioriteringer, uttrykt gjennom lovvedtak, av hensyn til noens privatliv i konkurranse med interesser i kommunikasjon av opplysninger om disses privatliv. Slike privatlivs-verdier vernes også av annen lovgivning. Komiteen savner en problematisering av forholdet til personopplysningsloven og ulovfestet personvernrett generelt, og spesielt til taushetspliktbestemmelsene i straffeloven §§ 121 og 144, med utfyllende lovgivning, liksom injurielovgivningen. Mye av denne regulering har det samme siktemål som § 390; å trekke rettslige grenser omkring egen kontroll med informasjon om seg selv.

Komiteen mener ikke at disse regler skulle vært behandlet som selvstendige grunnlag for privatlivsvern. Men det savnes at disse reglene benyttes til å sette straffeloven § 390 inn en større sammenheng. Komiteen tror også det kunne være en del å hente fra andre rettsområder og kilder, også for de analyser som gjøres i avhandlingen.

Avhandlingen behandler forholdet mellom personvern og privatlivsvern svært kort. Personvernbegrepet har ingen plass i avhandlingen. En begrepsmessig avklaring kunne fortjent større oppmerksomhet. Sammenhengen mellom personvernbegrepet og privatlivsbegrepet burde vært problematisert.

Kap 3, "Offentliggjøring av private forhold i et verdiperspektiv" er på 20 sider. Her diskuteres hensynene bak vern av "privatlivets fred". Det tegnes dermed et verdimessig bakteppe for senere rettsdogmatiske analyser på et område der jussen er skjønnsmessig, med behov for utfyllende argumenter i tolkningsprosessen. Verdispørsmål har mao også en betydning å få kartlagt i relasjon til et gjeldene rett- resonnement. Hovlid diskuterer dette i to perspektiver; utfra den omtaltes verneinteresser og ut fra offentlige hensyn for privatlivsvern. Det er viktig å ha fokus på dette, i et slikt arbeid. Hovlid foretar en bred og grundig analyse av

disse hensyn. Det savnes imidlertid en tilsvarende behandling av ytringsfriheten, i del I. Det kunne også gitt bedre grunnlag for de senere avveininger som gjøres, i til dels rettskildefattige situasjoner.

Del II har overskriften "Inngangsvurderingen", og er på 60 sider. Her behandles vilkår om at det må være en meddelelse og at denne er offentlig, det reises spørsmål om hvem som nyter vern etter § 390, og det diskuteres hva som menes med "privatlivets fred", herunder gis en bred behanding av et eventuelt sensitivitetskrav.

Fremstillingsformen er her som ellers i avhandlingen, klar og ryddig. Hovlid behandler viktige tolkningsmessige spørsmål. Det skjer både med grunnlag i norsk rettspraksis og EMD-praksis. Hovlid er godt orientert om disse kilder, og hun behandler dem på en troverdig måte.

Samtykke til publisering reiser naturlig nok en del rettslige spørsmål. Hovlid tar tak i disse, men det kan imidlertid spørres om ikke hele del III kunne være behandlet i del II. Grunnen til at samtykke tillegges rettslige virkninger er at den som samtykker i publisering fraskriver seg vern. Vedkommende er altså ikke lenger et vernet rettssubjekt.

I kap 4.3.4 behandles spørsmålet om den ikke-identifiserbares vern. Hovlid knytter drøftelsen til anonymisering. Spørsmålet om hva anonymisering vil si, når det foreligger, og virkningene av det, er sentrale spørsmål også innenfor taushetspliktjussen. Komiteen skulle gjerne sett at det hadde vært foretatt sammenlikninger med denne. Overføringsverdi av etablerte rettslige løsninger på andre områder, kunne vært problematisert.

Begrepet "privatlivets fred" er sentralt i reguleringen, og i avhandlingens drøftelser. Hovlid diskuterer dette i hovedsak som et spørsmål om opplysningenes sensitivitet, kap 5.2-5.5. Sensitivitet behandles dessuten i del IV, kap 7.2. Drøftelsene er interessante. Det kunne imidlertid vært vurdert om en samlet behandling ville gitt en klarere fremstilling. Den behandling som foretas gjør også at to grunnleggende internasjonale forklaringsmodeller, som begge har vært benyttet i lovgivning og teoretiske analyser, blir håndtert i avhandlingen på ulike steder, del II og del IV. I del II diskuteres sensitivitet, men uten at klassisk personvernlitteratur som omhandler emnet, er trukket inn. Heller ikke er det trukket veksler på den foreliggende lovgivning som opererer med et sensitivitetsbegrep som viktig for ivaretakelse av den private sfære.

Del III har overskriften "Straffrihetsgrunner. Særlig om samtykke." Denne del er på 29 sider. Doktoranden problematiserer samtykkets rolle i resonnement. Det gir signal om det viktige skille i denne del av personvernjussen: Vern kan bortfalle enten som følge av den omtaltes samtykke, altså som er et utslag av vedkommendes autonomi, eller som følge av andres bruk av sin (grunn)lovsbestemte ytringsfrihet. Doktorandens behandling i kap 6.4 flg er utmerket.

Når det gjelder behandlingen i kap 6.1-6.3 kunne denne ha fokusert klarere på samtykkets ulike funksjoner. Dels fungerer samtykke som et avgjørende moment ved vurderingen av om offentliggjøringen i det hele tatt rammes av straffebudet. Samtykke til suspensjon av vern av privatliv er også regulert i forvaltningsloven og helsepersonelloven, og får således betydning ved fastleggelsen av den straffbare handling etter str §§ 121 og 144. De omfattende kilder som knytter seg til denne reguleringen kunne vært benyttet, både for å identifisere tolkningsmessige utfordringer, og ut fra tanken om at rettslige resonnementer på likeartede områder kan ha overføringsverdi. I et slikt perspektiv fungerer samtykke som det avgjørende moment for en innskrenkende tolkning av straffebudet. Dels fungerer samtykke sivilrettslig.

Privatlivets fred er en verdi som det både kan forhandles om, og handles med. Det er en kommersielt utnyttbar, og tidvis utnyttet, posisjon. Det kunne åpnet for andre perspektiveringer.

Del IV har overskriften "Avveiningen mot ytringsfriheten". Del IV er på 164 sider, og utgjør således i omfang omlag halvparten av avhandling. Dette er også den mest meritterende del.

Hovlid viser her på en systematisk måte, ulike typeargumenter som dels har vært vektlagt, dels etter hennes mening bør vektlegges ved avveiningen, altså ved grensedragningen mellom privatlivsvern og publiseringsrett. Det er et viktig arbeid som her er gjort. Det vil kunne bidra til en klarere, mer bevisst, og etterprøvbar anvendelse av et svært skjønnspreget rettslig vern.

Hovlid har fokus på avveiningssituasjoner der privatlivsinteressen står i motsetning til allmenne interesser i offentliggjøring. Dette danner stort sett rammen for diskusjonene. Komiteen savner en problematisering av situasjoner der den allmenne interessen er svak, men der det er individuelle/private interesser som ivaretas gjennom offentliggjøringen. Det er ikke en utenkelig situasjon at ytringsfriheten brukes av hensyn til alene den som ytrer seg. Ytringsfrihet er ikke reservert for de situasjoner samfunnet mener ytringer har offentlig interesse eller betydning.

Hovlid behandler en rekke faktiske forhold som kan knyttes til den omtalte, diskuterer om slike er vernet, og eventuelt hvor sterkt vern ulike typer opplysning har. Straffbare forhold er ikke med i denne analysen. På s 156 uttales at avhandlingen ikke vil gå nærmere inn på dette. Det er vanskelig å forsvare. En av de prinsipielt viktigste rettskilder for grensedragning omkring vernet mot offentlig eksponering, er Høyesteretts dom i Rt 1952 s 1217, om filmen "To mistenkelige personer". Dommen har hatt vesentlig betydning for utvikling av et privatlivsvern i norsk rett. Dommen er ikke behandlet i avhandlingen, antakelig dels fordi den gjaldt en film og ikke et redaktørstyrt medium, og dels fordi filmen gjaldt eksponering av tidligere domfelte, altså av straffbare forhold.

4. Komitéens samlede vurdering

4.1 Emnet er velvalgt. Avhandlingen reiser viktige, interessante, og aktuelle problemstillinger. I et tiltakende deprivatisert samfunn, med nærgående, til dels overvåkende journalistikk, og et stort og nær ukontrollerbart offentlig rom skapt av sosial medier på internett, fremstår verdien av privatliv som stadig mer truet. Det aktualiserer spørsmål om hvilket rettslig vern som kan oppstilles omkring den enkeltes private sfære. Hovlid har valgt å fokusere på det vern straffeloven § 390 gir kjente personer mot offentlig omtale eller avbildning i redaktørstyrte medier. Det er fortjenstfullt at dette behandles.

Avgrensingen er klar og fornuftig. Komitéen har likevel ovenfor pekt på at avhandlingens perspektiv kunne vært noe videre. Med den utvikling vi har av de ikke- redaktørstyrte mediers publisering i det offentlige rom over internett, og den trend vi ser om boklig nærgående omtale av private forhold, ville det vært interessant og ikke unaturlig å se avhandlingens emne perspektivert i forhold til andre utfordringer. Det er og spørsmål, som man naturlig vil reise på begrunn av avhandlingens tittel, om kjente nyter et annet rettslig vern enn de ukjente.

4.2 Avhandlingen fremstår som et selvstendig vitenskapelig arbeid. Det foreligger ingen slik vinklet bearbeiding i norsk rett tidligere. Hovlid har, særlig ved Del IV, foretatt systematiske analyser og presiseringer av relevante vurderingskriterier for når bestemmelsen i § 390 skal anvendes. Dette har ikke bare rettsvitenskapelig verdi, men bør og kunne være til hjelp ved domstolenes håndtering av slike saker, og som veiledning for redaktørenes interne instruksjoner om publiseringsprofil. Komiteen har ovenfor pekt på at noen perspektiver synes å falle utenfor behandlingen, og at dette muligvis kunne vært unngått om også ytringsfriheten som grunnleggende verdi hadde blitt gitt en tilsvarende behandling som privatlivsinteressen.

4.3 Analysen av straffelovens § 390 bygger på god kjennskap til relevante kilder. Særlig verdifull, mener komiteen Hovlids bruk av praksis fra EMD og tyske domstoler er. Komiteen har pekt på ovenfor at det er et savn at privatlivsvernet etter § 390 ikke er perspektivert i forhold til det alminnelige personvernet og taushetsplikten. Avhandlingen ville tjent på om også EU´s personverndirektiv hadde blitt omtalt. Avhandlingens klart rettspositivistiske tilnærming gir konklusjonene troverdighet, men etterlater samtidig spørsmål uløste der kildebildet er sparsommelig. Komiteen savner en mer synlig bevissthet om rettsvitenskapens rolle i slike situasjoner. Komiteen mener avhandlingen oppfyller det etablerte krav til vitenskapelig metode.

4.4 Avhandlingen er ved sitt emnevalg så aktuell, og har en slik allmenn interesse, at den fortjener publisering. Komiteen vil anbefale at Hovlid overveier kommentarer som er gitt ovenfor, før publisering.

4.5 Hovlid skriver meget godt. Hun har en klar fremstillingsform. Resonnementene er enkelt å følge, ikke fordi de i seg selv er enkle, men fordi hun synes både å beherske sitt materiale, og å identifisere relevante og interessante problemstillinger.

De formell krav til en avhandlings presentasjon er klart oppfylt. Registre og noter følger etablert standard

5. Konklusjon

Ellen Lexerød Hovlid avhandling *"Vern av privatlivets fred. Med særlig fokus på kjente personers vern mot offentliggjøring av private forhold i redaktørstyrte medier"* er verdig forsvar for graden philosophiae doctor (PhD) ved Universitetet i Bergen.

Benedikte Moltumyr Høgberg Ørnulf Rasmussen Sten Schaumburg-Müller

Oslo/Bergen/Århus, den 18. Januar 2014.

UNIVERSITETET I BERGEN
Det juridiske fakultet

9)

Thomas Elholm
Ingrid Helmius
Jørgen Aall

Deres ref	Vår ref	Dato
	2012/218-MAMY	10.03.2014

Ph.d.-graden, Steinar Fredriksen

Dekanus har på fullmakt 10.3.2014 fastsatt følgende:

I samsvar med enstemmig innstilling fra den sakkyndige komiteen er Steinar Fredriksens avhandling "Ro, orden og frihet. En fremstilling av politiets adgang til å gripe inn i den personlige frihet ved utførelse av ordenstjeneste" funnet verdig til å forsvares for ph.d.-graden.

Som opponenter har fakultetet oppnevnt:
Professor Jørgen Aall som førsteopponent
Professor Thomas Elholm som andreopponent

Vennlig hilsen

Asbjørn Strandbakken
dekan

Øystein L. Iversen
fakultetsdirektør

Telefon 55580000
postmottak@uib.no
Internett www.uib.no
Org no. 874 789 542

Det juridiske fakultet
Telefon 55589500
Telefaks 55589510
post@jurfa.uib.no

Postadresse
Postboks 7806
5020 Bergen

Besøksadresse
Dragefjellet, M.
Lagabøtespl. 1
Bergen

Saksbehandler
Mari Myren
55584986

Bedømmelse for graden Philosophiae Doctor (PhD) av Steinar Fredriksens avhandling Ro, orden og frihet – En fremstilling av politiets adgang til å gripe inn i den personlige frihet ved utførelse av ordenstjeneste.

I Innledning

Ved brev datert 12.11.2013 søkte Cand. Jur. Steinar Fredriksen om å få fremstille seg til prøve for PhD-graden ved Universitetet i Bergen på avhandlingen *Ro, orden og frihet – En fremstilling av politiets adgang til å gripe inn i den personlige frihet ved utførelse av ordenstjeneste.*

Ved brev datert 19.11.2013 oppnevnte dekanus ved Det juridiske fakultet ved Universitetet i Bergen følgende komité til å bedømme Fredriksens avhandling:

Professor Thomas Elholm, Syddansk Universitet
Universitetslektor Ingrid Helmius, Uppsala Universitet
Professor Jørgen Aall, Universitetet i Bergen (leder).

Som vedlegg til oppnevnelsesbrevet fulgte foruten avhandlingen bl. a. også kopi av Reglement for graden philoshopiae doctor (PhD) ved Universitetet i Bergen og Retningslinjer om nivået for juridiske doktorgrader for de juridiske fakultetene i Bergen, Oslo og Tromsø.

Doktorgradsreglementets § 10.1 oppstiller de grunnleggende krav for at en avhandling skal finnes verdig til forsvar for graden PhD. For Fredriksens vedkommende er det første ledd i bestemmelsen som er aktuell ved vurderingen. Det lyder:

§ 10.1 Krav til avhandlingen

Avhandlingen skal være et selvstendig vitenskapelig arbeid av internasjonal standard og på et høyt faglig nivå når det gjelder problemformuleringer, begrepsmessig presisering, metodisk, teoretisk og empirisk grunnlag, dokumentasjon og framstillingsform. Avhandlingen skal kunne bidra til å utvikle ny faglig kunnskap og ha et faglig nivå som tilsier at den vil kunne publiseres som en del av fagets vitenskapelige litteratur.

II Avhandlingens opplegg og struktur

Avhandlingen er på i overkant av 500 sider, strukturert i 9 kapitler. Den har dessuten en original 'Introduksjon' hvor noen av avhandlingens hovedproblemstillinger presenteres i form av en 'praktikum'. Avslutningsvis gis det så et løsningsforslag basert på de regler som er behandlet – i detalj – i avhandlingen. – Et heldig pedagogisk grep.

Emnevalg:

Emnevalget; politilovens regler om adgang til å gripe inn i den personlige frihet, avhandlingens formål; å klarlegge det rettslige innholdet i (noen av) inngrepsbestemmelsene, og problemstillingene knyttet til i hvilke situasjoner og på hvilke måter det kan gripes inn, er ikke uproblematisk. Et slikt opplegg bærer i seg faren for å få preg av en 'lovkommentar'. Og risikoen forsterkes av det ikke finnes et avsluttende, samlet konkluderende kapittel, hvor generelle trekk og overveielser vedrørende hele avhandlingens emne er tatt med. Det ville også ha styrket avhandlingen om betydningen av det som sies i de omfattende innledende kapitler om legalitet og proporsjonalitet hadde kommet tydeligere frem senere i avhandlingen. Vi savner også stedvis en mer aktiv diskusjon med kildene. Komiteen er likevel ikke i tvil om at Fredriksens gjennomføring av prosjektet alt i alt viser tilstrekkelig vitenskapelig kvalitet.

Metode og gjennomføring
Fredriksen skriver tidlig i avhandlingen at politiets praksis ikke er en rettskilde. Det er det lett å slutte seg til. Det er videre en riktig observasjon at det er knapt med rettspraksis på området. Vi hadde gjerne hørt noe mer om forklaringen på det. I den forbindelse hadde det også vært av interesse å høre forfatterens syn på alternative kontrollmekanismer; det evige spørsmål om hvem som skal vokte vokterne – er Spesialenheten en betryggende og effektiv kontrollinstans?

Det er loven, herunder EMK, som er dominerende kilde. Loven normerer i betydelig grad politiets arbeid. Men lovreglene er likevel ofte vage (jf. for eksempel 'blant annet'-alternativet i politilovens § 7). Hadde det vært ønskelig å oppstille sikrere rettslige rammer om politiets ordensvirksomhet, og er det gitt at dette er noe politiet ønsker (s. 33)?

Det gis en ganske omfattende innføring i forholdet mellom rettsdogmatisk og vitenskapelig metode. Forskjellen er i det vesentlige beskrevet slik at den rettsdogmatiske forskningen anlegger et kritisk perspektiv og blant annet går videre ved å undersøke om de normer som gjelder er gode og hensiktsmessige (s. 17-18). Når dette proklameres, er det påfallende at det i avhandlingen kun sjelden finnes grunnlag for å kritisere reglene og enda sjeldnere fremsettes endringsforslag (se likevel s. 484-486). Og i den grad Frederiksen forholder sig kritisk, gjelder det de nasjonale regler, mens et kritisk perspektiv på reglene i EMK stort sett er fraværende. Det hadde vært nærliggende å problematisere flere av de omtalte dommer fra EMD.

Det hever likevel avhandlingen at Fredriksen hele veien dokumenterer solid kunnskap om de spørsmål som tas opp. Analysene er gjennomgående gode (se for eksempel s. 340) og fremstillingen er pedagogisk, særlig bemerkes at hans bruk av eksempler er eksemplarisk (se eksempelvis s. 393).

Avhandlingen har en omfattende innledende/generell del hvor noen relevante hovedprinsipper for tematikken presenteres, og behandles ganske inngående (I-III). Det kan, som nevnt, innvendes at doktoranden burde ha anvendt de observasjoner og avklaringer som her gjøres, mer aktivt i de etterfølgende kapitler (IV flg.). Slik det nå står blir avhandlingen også noe fortung.

Av hensyn til avhandlingens omfang er dens fokus begrenset til «innholdet i inngrepsmåtene», mens «fysisk makt for å få inngrepet gjennomført, faller utenfor» (s. 10-11). Det er forståelig at Frederiksen forsøker å begrense emnet, men en drøftelse av hvilke metodiske problemer denne avgrensningen gir, ville ha vært ønskelig. Det fremgår adskillige

steder i avhandlingen (ikke minst av eksemplene), at det ikke er uproblematisk for en juridisk analyse å foreta en så skarp sondring mellom inngrep og maktmiddel (s. f.eks. s. 99-101).

Valg av disposisjon.
Vi stiller også spørsmål ved om disponeringen av stoffet er den mest hensiktsmessige. Det virker noe bakvendt å fremstille inngrepsmåtene (rettsvirkningssiden) (IV) før inngrepssituasjonene (V flg.). Vi etterlyser en nærmere redegjørelse og problematisering av denne fremgangsmåten enn den vi finner på s. 253-254. Og vi mener at valget har noen negative konsekvenser: *Situasjonene* er av svært forskjellig karakter, dette må påvirke hvilke *inngrep* (måter) de kan møtes med. Antagelig ville man også begrense forekomsten av dobbeltbehandling om man i stedet behandlet de forskjellige inngrepssituasjoner og -måter samlet. (Se for eksempel s. 394 og 396 som i stor grad behandler *måter* (rettsvirkningssiden) selv om kapittelet altså handler om *situasjoner*.)

Det varierer mye hvordan EMK-stoffet behandles: Noen ganger er det integrert i teksten (s. 337 flg.), andre ganger i egne kapitler (IV 10). Vi mener 'integrasjonslinjen' generelt hadde fungert bedre. Eksempelvis mener vi det som tas opp i kap. IV 10 heller burde vært behandlet der det emnemessig hører hjemme tidligere. Videre: Det som sies om EMK retten i kap. V flg. (situasjoner) angår måter (se for eksempel. s. 437). Heller ikke den oppsplitting av EMK-rettigheter som vi finner på s. 330 flg. og 360 flg. er ubetinget heldig.

Språk og formalia
Språket er gjennomgående godt. Det er mange treffende formuleringer, som viser doktorandens lange fartstid i faget (se bl.a. s. 316). Det er også en styrke at fremstillingen er stram. Vi har kun funnet noen få eksempler på sjenerende gjentagelser s. 297/298. (Og strpl. § 222 er allerede behandlet/nevnt flere ganger før avsnitt IV 4.5.).

III Nærmere omtale av de enkelte delene

Behandlingen av proporsjonalitetsprinsippet (i vid forstand) er grundig. Og doktoranden får vist at han er kjent med rettsteoretiske tilnærminger (særlig s. 137 flg.). Det kunne likevel ha vært en mer inngående drøftelse av, hvordan EMD-dommer kan brukes i en rettsdogmatisk analyse av nasjonale regler, når dommene gir rettsanvenderen en skjønnsmargin. Det fremgår kun, at EMDs prøvelse er «nokså intenst» (s. 137).

Viktige spørsmål om betydningen av ressursknapphet tas opp. Men betydningen av årsaken til ressursknappheten burde ha vært trukket inn: Er det myndighetenes forsømmelse eller en følge av nødvendige prioriteringer at politiet ikke kunne gjøre mer for å forebygge en skade eller annen uønsket hendelse. Forklaringen av forholdet mellom behov og proporsjonalitet er klargjørende (s. 137 flg.) På s. 145 settes optimaliseringsmodellen på formel med tallfesting av de motstridende variabler. Men dette brukes ikke særlig aktivt senere. Det kunne ha vært analysert med utgangspunkt i domspraksis om ikke rettsanvender allerede i dag foretar en avveining, som optimaliseringsmodellen angir – bare uten å sette tall på – og om denne angivelse av tallverdier reelt bidrar med relevant ny kunnskap. Det kunne også ha vært problematisert, om det overhodet gir mening å sette tallverdier på de fenomener det her er tale om.

Også når det gjelder legalitetsprinsippet (s. 195 flg.) foretas det en avgrensning eller antagelse som kunne ha vært mer inngående drøftet. Fredriksen angir at kravet om forutberegnelighet

har større vekt med hensyn til inngrepssituasjonen, men hvis man «først [har] satt seg i en situasjon hvor inngrep er hjemlet, er det trolig av mindre betydning om loven i detalj beskriver hva slags tiltak man kan forvente, i alle fall inntil en viss alvorlighetsgrense». Fredriksens antagelse er ganske rimelig, men siste del av setningen synes avgjørende, og den er ikke nærmere drøftet (s. 199-200).

Det som sies om legalitets- og lex superior-prinsippet (s. 222) er litt motsetningsfullt: 'når lex superiorprins gjør seg gjeldende ...' og: 'selv om tiltaket viser seg ikke å bli rammet av en forbudsbestemmelse'. Det er ikke helt klart om de to prinsippene egentlig supplerer hverandre. Begge krever lov og vil ofte gjelde side om side. Her – i motsetning til mange andre steder i avhandlingen – savnes at et høyt abstraksjonsnivå ledsages av illustrative, konkrete eksempler.

Det er bra at samtykke som hjemmelsgrunnlag tas opp. Men dette viktige temaet synes noe stemoderlig behandlet, særlig for så vidt angår EMK retten.

På s. 260 tas inngrep overfor grupper opp. Vi hadde gjerne sett en nærmere beskrivelse eller problematisering av hva det vil si å «være del av en gruppe» (s. 262), og tilsvarende etterlyses et kritisk blikk på EMDs dom i Austin-saken (15.03.2012).

I kap. IV 10 blir det mye tilbakevending til de samme inngrepsmåtene som foran: Innbringelse, anholdelse osv. se f.eks. s. 360. og s. 364. Se også merknadene ovenfor om disposisjonen.

Frederiksens forsøk på å avklare ordensbegrepet er rosverdig, men her – som flere andre steder – er det vanskelig å bidra med klare svar. Det avspeiles bl.a. i utfordringene knyttet til kategorisering av typetilfellene, f.eks. forskjellen mellom «forstyrrelse av den fysiske ro og orden» (s. 388) og «forsøpling og tilgrising» (s. 393).

Frederiksen henviser flere steder til «reelle hensyn», men går ikke i dybden når det gjelder dette begrepet (se f.eks. s. 440 og 443). – Drøftelsene får i visse tilfelle et litt overfladisk preg.

Fredriksen kommer flere steder inn på viktige – og langt på vei uavklarte – spørsmål om og eventuelt på hvilke betingelser EMK-retten tillater frihetsberøvelse av den som fryktes å ville begå et lovbrudd (preventiv arrest). Han vurderer dette etter EMK artikkel 5.1 b, tidvis også etter artikkel 5.1 c, første alternativ. Eksempelvis konkluderes det med at anholdelse er frihetsberøvelse (s. 360) som kan være konvensjonsmessig etter artikkel 5.1.b (s. 462). For innbringelse vurderes også forholdet til EMK artikkel 5.1 c første alternativ (s. 481). Forholdet til EMK artikkel 5.1 c, andre alternativ kan ikke ses tatt opp. EMD har vært ytterst skeptisk til å åpne for slik preventiv frihetsberøvelse. Det ville ha vært interessant å høre forfatterens syn på hvorfor fire timers frihetsberøvelse ved innbringelse er i strid med EMK, mens 8 timers tilbakeholdelse uten adgang til toalett m.v. ikke er i strid med EMK (Austin).

IV Avsluttende vurdering

Avhandlingen har styrker og svakheter, som påpekt. Komiteen er imidlertid ikke i tvil om at den er 'et selvstendig vitenskapelig arbeid ... på et høyt faglig nivå'. Den er skrevet på norsk. Det begrenser selvsagt dens potensiale når det gjelder å bidra til den internasjonale diskusjon på området, men dette er ingen avgjørende innvending. Doktorandens 'problemformuleringer, begrepsmessig presisering, metodisk, teoretisk og empirisk grunnlag og dokumentasjon og

framstillingsform' er gjennomgående tilfredsstillende, selv om vi mener at disponeringen av stoffet ikke alltid fungerer optimalt. Komiteen har videre en viss betenkelighet når det gjelder avhandlingens originalitet og evne til å 'bidra til å utvikle ny faglig kunnskap'. Det er begrenset hvor mye nytt den bringer i forhold til etablert litteratur. Det 'negative funn' doktoranden gjør når det gjelder forholdet mellom norsk politirett og EMK, at det ikke er noen vesentlige problemer/uoverensstemmelser, er det i og for seg intet å si på. Men det styrker et inntrykk av at emnet ikke har vært optimalt når det gjelder egnethet til å utvikle ny kunnskap. Hensett til de mange gode og verdifulle enkeltdrøftelser og det helstøpte opplegget doktoranden har gjennomført, mener vi likevel at dette ikke er noen avgjørende innvending.

V Konklusjon

Bedømmelseskomitéen finner enstemmig at Frederiksens avhandling holder et internasjonalt sett høyt nivå når det gjelder problemformuleringer, begrepsmessig presisering, metodisk, teoretisk og empirisk grunnlag, dokumentasjon og framstillingsform. Den er også innholdsmessig av en slik kvalitet at den dokumenterer hans forutsetninger for å kunne delta i den internasjonale faglige diskusjonen på det aktuelle området.

Bedømmelseskomitéen finner enstemmig at avhandlingen er verdig til forsvar for PhD-graden ved Universitetet i Bergen.

Uppsala, Bergen, Odense, den 25. februar 2014

Ingrid Helmius Jørgen Aall Thomas Elholm

framstillingsform' er gjennomgående tilfredsstillende, selv om vi mener at disponeringen av stoffet ikke alltid fungerer optimalt. Komiteen har videre en viss betenkelighet når det gjelder avhandlingens originalitet og evne til å 'bidra til å utvikle ny faglig kunnskap'. Det er begrenset hvor mye nytt den bringer i forhold til etablert litteratur. Det 'negative funn' doktoranden gjør når det gjelder forholdet mellom norsk politirett og EMK, at det ikke er noen vesentlige problemer/uoverensstemmelser, er det i og for seg intet å si på. Men det styrker et inntrykk av at emnet ikke har vært optimalt når det gjelder egnethet til å utvikle ny kunnskap. Hensett til de mange gode og verdifulle enkeltdrøftelser og det helstøpte opplegget doktoranden har gjennomført, mener vi likevel at dette ikke er noen avgjørende innvending.

V Konklusjon

Bedømmelseskomitéen finner enstemmig at Frederiksens avhandling holder et internasjonalt sett høyt nivå når det gjelder problemformuleringer, begrepsmessig presisering, metodisk, teoretisk og empirisk grunnlag, dokumentasjon og framstillingsform. Den er også innholdsmessig av en slik kvalitet at den dokumenterer hans forutsetninger for å kunne delta i den internasjonale faglige diskusjonen på det aktuelle området.

Bedømmelseskomitéen finner enstemmig at avhandlingen er verdig til forsvar for PhD-graden ved Universitetet i Bergen.

Uppsala, Bergen, Odense, den 25. februar 2014

Ingrid Helmius Jørgen Aall Thomas Elholm

framstillingsform' er gjennomgående tilfredsstillende, selv om vi mener at disponeringen av stoffet ikke alltid fungerer optimalt. Komiteen har videre en viss betenkelighet når det gjelder avhandlingens originalitet og evne til å 'bidra til å utvikle ny faglig kunnskap'. Det er begrenset hvor mye nytt den bringer i forhold til etablert litteratur. Det 'negative funn' doktoranden gjør når det gjelder forholdet mellom norsk politirett og EMK, at det ikke er noen vesentlige problemer/uoverensstemmelser, er det i og for seg intet å si på. Men det styrker et inntrykk av at emnet ikke har vært optimalt når det gjelder egnethet til å utvikle ny kunnskap. Hensett til de mange gode og verdifulle enkeltdrøftelser og det helstøpte opplegget doktoranden har gjennomført, mener vi likevel at dette ikke er noen avgjørende innvending.

V Konklusjon

Bedømmelseskomitéen finner enstemmig at Frederiksens avhandling holder et internasjonalt sett høyt nivå når det gjelder problemformuleringer, begrepsmessig presisering, metodisk, teoretisk og empirisk grunnlag, dokumentasjon og framstillingsform. Den er også innholdsmessig av en slik kvalitet at den dokumenterer hans forutsetninger for å kunne delta i den internasjonale faglige diskusjonen på det aktuelle området.

Bedømmelseskomitéen finner enstemmig at avhandlingen er verdig til forsvar for PhD-graden ved Universitetet i Bergen.

Uppsala, Bergen, Odense, den 25. februar 2014

Ingrid Helmius Jørgen Aall Thomas Elholm

UNIVERSITETET I BERGEN
Det juridiske fakultet

w)

Det humanistiske fakultet,
her

Referanse
2014/2263-1

Dato
19.02.2014

Orientering om oppstart av utredning av ny studieordning ved Det juridiske fakultet og mulige konsekvenser for fagene som inngår i Examen philosophicum.

Det juridiske fakultet vil med dette orientere om at vi har startet opp arbeidet med å utrede en ny studieordning med en deling av dagens integrerte 5-årige mastergrad i en 3-årig bachelorgrad og en 2-årig mastergrad.

Ved planleggingen av en ny studieordning vil også stille seg fritt med hensyn til innplasseringen av fag som i dag inngår i Examen philosophicum. Dette vil igjen kunne medføre at fakultetet ser nærmere på muligheten for selv å ta ansvaret for denne delen av utdanningen.

Oppstart etter ny studieordning vil tidligst være aktuelt høsten 2016.

Med vennlig hilsen

Asbjørn Strandbakken
Dekan

Øystein L. Iversen
Fakultetsdirektør

Det juridiske fakultet
Telefon 55589500
Telefaks 55589510
post@jurfa.uib.no

Postadresse
Postboks 7806
5020 Bergen

Besøksadresse
Dragefjellet, M.
Lagabøtespl. 1
Bergen

Saksbehandler
ØLI

UNIVERSITETET I BERGEN
Universitetsdirektøren

Det samfunnsvitenskapelige fakultet
Det juridiske fakultet

Referanse	Dato
2014/2240-MAUHA	20.02.2014

Høring - Forslag til forskrifter til ny lov om forvaltning av alternative investeringsfond

Finansdepartementet har sendt til høring forslag til forskrifter til forventet ny lov om forvaltning av alternative investeringsfond. I høringsnotatet foreslås det at tre av fire gjennomføringsordninger med utfyllende regler til AIFMD som er vedtatt av EU-kommisjonen, skal gjelde som forskrift. Det foreslås videre forskriftsbestemmelser om godtgjørelsesordninger for forvaltere av alternative investeringsfond, samt at enkelte bestemmelser i verdipapirhandelloven og verdipapirforskriften gis anvendelse for forvaltere av alternative investeringsfond med tillatelse til å yte visse tjenester. Dessuten blir det foreslått utfyllende regler om nøkkelinformasjon som forvalter skal gi til ikke-profesjonelle investorer før de investerer i alternative investeringsfond. Enkelte regler knyttet til salg og markedsføring av spesialfond til ikke-profesjonelle investorer foreslås opphevet.

Saken oversendes til orientering og eventuelle uttalelser hit innen **fredag 2. mai**.

Vennlig hilsen

Tore Tungodden
avdelingsdirektør

Maud Hansen
førstekonsulent

Dette er et UiB-internt notat som godkjennes elektronisk i ePhorte

Universitetsdirektørens kontor
Telefon 55 58 20 01
Telefaks 55 58 96 43

Postadresse
Postboks 7800
5020 Bergen

Besøksadresse
Muséplass 1
Bergen

Saksbehandler
Maud Hansen
55588933